

Ya Senin Hikayen

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Eylül 2025

Yorgun bir imla hatası, günün yüklediği kontör sayısı belki de tedavülden kalkan paradaki resimlere özenen bir adam. Seyrinde ömrün sükûn dileyen bir yolculuk hatta ve hatta dilenen. Mevzu bahis sevgi ise yükü daha da ağırlaştırıyor yolcunun.

Mavi bir deniz: öznesi de martı ve az sonra atacağım simit parçalarından bir lokma da kendime ayırıyorum.

Sözcük yüklü bulutlar elbette hazan mahsulü sezilerim ve iç sesim teyakkuzda: yetimliğime imrenen kadın gibiyim ve acıya imreniyorum bir o kadar da hüzne.

Bayat bir tadı var havanın bir o kadar ağır içimdeki havayı boşaltmadığımdan mı nedir biteviye yükselmek ve en tepeye varmak istiyorum hani çitanın yükseldiği Nirvana noktasına yoksa bir nokta olmaya mı özeniyorum?

İçimdeki yeis ve duygularımın da reisi iken kimliğimi sorguluyorum bazen fazlasıyla patavatsız bazen de haddinden fazla öfkeliyim. Fazla naz mademki âşık usandırıyor iyi de aşka filan inanmıyorum ben. Közünde ne saklı ise günün duygularda varsıl bir hikmet. Buzağı altında ne mi arıyorum? Elbette devasa bir buzdağı üstelik kırıntılarından da nasipleneceğim sarkıtın damlattığı her damlaya banıp da kuru ekmeği içli bir şarkı çalıyormuşçasına mest olacağım hüzünden iyi de hüznün fazlasıyla irak yüreğimden belki de günü sıkıcı kalan illa ki mutluluk.

Sarkacını arıyorum içimdeki yetim kız çocuğunun ve mideme bir kramp saplanıyor ansızın sanırım çok kitap okudum son zamanlarda: yüreğimdeki hazanı bahar bellediğim bir de aşkı hepten mimlemişken içimdeki kayıp şehrin perisi.

Hala mutluyum yoksa birilerinin canını mı yakmalıyım mutsuz olmak için? İyi de kıyamam ki.

Feryat figan koşuşan bulutlara takılı gözüm ve yüreğin feride ışı ışıl. Sözcüklerin deforme ettiği cilt kapağı gibiyim kitabın aslında defter benzeri içimdeki yapraklar belki de asılı kaldığım çınar ağacının köküne sarılmışım kopmamak adına hayattan. Hala ağlayamıyorum hala öznenle barışık ve hala mutluyum.

Düş gücüm ihanet ediyor şiirlerime.

Şiir yürekli kadınlardan arıyorum yakınlarımda ama her biri fazlasıyla mutlu ve evet, biliyorum ki ben de gitgide onlara benzedim.

Hayat kaygım mı?

Hesabıma yatan binlerce lira.

Özneleri sağalttığım mı? Eh, ne de olsa gizli özne olmaktan son anda vazgeçtim ve çarşaf çarşaf resimlerim b/asıldı. Neymiş efendim? Şehrin hatta memleketin en mutlu insanıymışım.

Evrime geçirdiğimi müjdeleyecek diye bekliyorum omzumdaki melekleri ve tam da kapımı çalacakken ilham perim, biliyorum ki; ben aşka ve hüznü şiirlere ihanet ettim.

Vapurdaki tek yolcu benim hatta geminin kontrolü de bende yoksa bu gemi sonsuza kadar batmayacak mı? O halde karaya vurduğunda dalgalar ben hala denizde salınıyor olacağım belki de acıları istifleme

hakkımı elimden almışken Tanrı ben bağdaş kuracağım kükreyen bulutlara ve bu sefer bir uçakta kabinde saklanan pilotun yanı başındaki hostese özeneceğim ve yine mutlu kalmayı başaramayıp asla mutsuz şiirler yazamayacağım.

Temkinli olan varlığım ve güme giden ömrün de arkasından gözyaşı dökmeyeceğim ne de olsa yaşama sıramı savamadım henüz ve illa ki ölüme rest çektim çünkü ölümsüzlüğü armağan etti bana Tanrı.

Mutluyum bir o kadar yalnız.

Zenginim ama harcamak da gelmiyor içimden.

Harcandığım da yalan çünkü ben harcadım insanları ve ilk sırada kocalarımı çıkardım hayatımdan tek tek.

Misafiri olduğumu sanıp da cihanda kalma hakkımı sonsuza kadar kullanacağım madem...

Depoladığım hava; saldıgım karbon dioksit; yüreğimdeki mermer başlıklı mezar... uyumadan yaşarken uykusuzluktan dem vuran insanlardan olduğumu da sanmıyorum çünkü gözlerim asla kanlanmıyor ve esnemeyi de lav etti Tanrı bir kez.

Muhbiri olduğum fazlaca duygum yok ve esnek ruhumla acıyı hissetmiyorum dolayısıyla da hissettiremiyorum.

Rengim muğlak ve şerit değiştirdiğim yolda kaldığım da yalan.

Bol dumanlı havalardan uzağım ve kaygılardan da: lakin kimliğimde şair yazıyor ve mesleğimin yüz karasıyım. Acımadığım gibi acıtmıyorum da yaşarken ve duygu transferine geçit hakkı tanınmadığı gerçeğine vakıf akıllıca sırtlanıyorum insanları ve dertlerini sonra da yalan söylüyorum ve evet, kimliğimde kadın yazıyor bazen de bir adım olmadığı söylüyor insanlar ve hala mutluyum ne de olsa piştim ben bu dünyada ama ne ısındım ne soğudum sadece stabil bir ekseninde umarsızca yaşıyorum bir o kadar yarınlardan yana kaygısı olmayan.

Suratsız değilim.

Maskemse hiç olmadı.

Şehir dışına ne zaman çıksam baştan çıkmadım çünkü şehrim ve kendime ihanet edemem sonra da döner dolaşır gelirim yaşadığım şehre hem vazifelerimi ifa etmekle yükümlüyüm.

Sır doluyum.

Bir ayna olduğumu söyler insanlar.

Ama içimdeki yangın asla sönmedi ve hala su dökme ihtiyacı hissetmeden yanarak tavaf ediyorum evreni.

Kayıtlarda ismim var ya da yok.

Ama ruhum öznelim ve benliğim de sivri dilli. Mutluluk dilenenleri de asla anlamıyorum ve ne zaman kapıma gelseler geri çevirmiyorum da.

Ağladığımı kimse görmedi ama ben hep ağlayanlara şahit elimle uzatıyorum kağıt mendili az evvel defnettim nem yüklü bulutu ve onun gidişine bile üzülmedim.

Doyumsuz olduğumu sanabilirsiniz lakin ben yemek yemem gerçi endamım yerinde ama kara kuru bir varlık olmaktansa şişkin bildikleri egomla barışığım ve ardışık tüm sayılardan da alacaklı.

Kiremit rengine tav olduğum yüksekler bir de burnu Kaf dağında olanlar bazense olta atanlar sonra da Besmele çekip adımladığım yollar asla yorulmadığım; asla yüksünmediğim asla da isyan etmediğim...

Misafirlerimi iyi ağırlarım ve onlarla beraber gülerim de ve ne zaman gözyaşı dökseler... yine gülerim yine çığlık atarım ve damardan beslenirim acılarla hemhal bazen dertlerine derman olmasam da onlarsız yaşamayı da beceremediğim.

İklim seyrini değiştirse de saf tuttuğum mizansende sefil bir rüzgârın taşıdığını sırtlanırım ve acı yutup gülerim çünkü bana böyle öğretili.

Mutluluk genlerimde.

Muaf tutulduğum hüznün ise her yerde.

Katılaştan yüreğimle misafir olmayı dilediğim dünyanın tehir ettiği bir varlığım ben kopan kopçamla ve kopacak kıyametle sözlensem de biliyorum ki sonsuzluğa demir attım ben.

Kim olduğumu bilseler de taviz vermiyorlar acılarında hatta daha fazla acı yükleniyorlar ve canım asla acımıyor bilakis mutluluğum onlara bulaşıyor.

Üzülmeği özledim daha doğrusu üzülmeğe hiç tanışmadım ve yoluma çıkan yorgun acılarla gerilmek şöyle dursun esnek bir ipte dans ediyorum.

Ta ki...

Beklemediğim bir zamanda ben de ağlayacağım ve ölümsüzlük hakkım elimden alınacak ve herkese benzeyip herkesi içselleştirmekten yorgun düşüp sonunda nar gibi dağılacağım ve nihayetinde evren beni açığa alacak.

"Tüm diyecekleriniz bu kadar mı?"

"Daha ne olsun sevgili meslektaşım? Anlatmadığım ne kaldı ki yoksa baştan mı başlamalıyım?"

"Alt belleğinizde kayıtlı ne varsa..."

"İşimi bana mı öğretiyorsunuz yoksa?"

"Ne haddime sevgili meslektaşım? Sadece bir çıkar yol arıyorum hem uyruğunuzda saklı acılarla hemhal hala gülümsemeyi başarırken..."

"Bir başat belki de ve fazlasıyla tezat olduğunuz belli insanlarla üstelik her şeye sahipsiniz kimsenin asla tahmin edemeyeceği bir mutluluk potansiyeli ile yüklü benliğinizde..."

"Freud ya da Jung... onlar bile hayatla başa çıkamazken..."

"Hiç denediniz mi peki?"

"Neyi?"

"Mesleğinizi bırakıp da yollara düşmeyi..."

"Denemez miyim? Gitmediğim ülke ve şehir kalmadı ve ben hala mutluyum."

"Olmanız gereken yer burada değil sadece düş gücünüzü kullanın ve uyumayı deneyin en az bir kere ve görün bakalım bilinçaltında ne var ne yok dökülecek bir ruhunuzdan ve siz ilk olarak ağlayacaksınız ne zamanki uykunuz bölünse."

"Uyumak istediğimi kim söyledi?"

"Ya, uyumadığınız ne malum?"

"Buna nasıl göz yumuyorum ki ben? Çabuk ol, yakalanacağız."

"Telaş etme. Hiçbir şey olmaz hem bu güne kadar hiç yakalanmadık da. Bak, nasıl da mutlu hanımım hem demedim mi; bizim sayemizde hiç olmadığı kadar arkadaşı oldu. Bak telefonlar susmak bilmiyor ya

çalan zile ne demeli?"

"Sen delisin, Meral. Aldığın üç kuruş maaş üstelik kaç boğaza bakıyorsun bir de gelmiş insanlara mutluluk dağıtıyorsun."

"Sessiz ol, şapşal. Bak, hanımım çağırıyor belli ki eski hastalarından biri bir şey istiyor. Fena mı işte? Kadın elden ayaktan düştü diye mesleğinden mahrum mu kalacak?"

"Sanki sen eski hastası değilsin. Amma bel bağlamışsın doktoruna. Ne var ki bunda hem tek hastası sen de değilken neden diğerleri değil de sen bunca yükün altına giriyorsun?"

"Sadece doktorum da değil; aynı zamanda hocam ve evet, mesleğimi yapmıyorum ama hatıralarını unutan bir insana mutlu olma hakkı tanıyorum gerçi Tanrı değilim ama... üstelik herkesin her şeyi bilmesi gerekmiyor. Hem herkesin hikâyesi ayrı güzel ve özel. Bak, intiharın eşiğinden dönen bir öğretmen ve diğer hastası: bak, bak, nasıl da mutlu. Bir çocuk gelin belki ama nasıl da üstün gelmiş örflerine, geleneklerine ve çocuklarını büyütüp yeniden okul sıralarına dönmüş torunu yaşındakilerle."

"Ya, senin hikâyen, Meral? Bir kez bile anlatmadın. Hem hiç mi ağlamaz insan yoksa acılarını unutmayı değil öldürmeyi mi tercih ettin?"

"Öldürdüm de..."

"Neyi ya da kimi?"

"Diğer yarımı ne de olsa kalan yarım ile idare etmeyi öğrendim ben bir de çeyrek hayatların mutlu hikâyeleri ile."

"Seni bu yüzden çok seviyorum, çılgın kadın. Hadi bakalım ne istiyorlarmış sonra da çıkarız. Kabristana da gitmiyoruz epey zamandır. Ha, ne dersin? Gidelim mi bu gün?"

"Gidelim hem taze çiçekler de alalım. Solmuştur son götürdüklerim. Sence beni affeder mi? Gerçi ona yaşarken bir kez bile evladım, diye seslenmedim ama..."

"Senin bir suçun yoktu üstelik sen karnında taşıdığından bile haberdar değildin. İyileşmen için o ilaçları kullanman gerekiyordu hem... az sabret, canım. Eli kulağında yakında kucağımıza alacağız çocuğumuzu ve ismiyle yaşayacak yavrumuz ismiyle ve ruhuyla hala aramızda olan kızın da buna malum olacak. Sen hep mutlu ol, meleşim tıpkı hanımın gibi: bak, nasıl da mutlu içeridekiler. Hadi, çıkalım geç olmadan."

"Azıcık daha duralım: onların şen sesleri bana iyi geliyor tıpkı senin iyi geldiğin gibi."